CE DĂM SPORTULUI?

CE PRETINDEM DE LA SPORT?

„In toate ramurile sportive trebuie întronată o atmosferă de muncă temeinică, îndirjită, conştiincioasă, de seriozitate, de mobilizare cu înaltă responsabilitate şi exigenţă a tuturor factorilor pentru îndeplinirea riguroasă a programelor de pregătire, pentru obţinerea unor performanţe sportive de nivel mondial".

(Din Mesajul adresat de tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU participanţilor la Conferinţa pe ţară a mişcării sportive)

SEMNIFICAŢIA RELAŢIEI INSTRUCŢIE – EDUCAŢIE

Între munca de pregătire tehnică şi cea de educare a sportivilor există o legătură indestructibilă, o intercondiţionare fundamentală. Rezultatele obţinute de sportivi în ramurile pe care le practică, oricare ar fi ele, sînt în ultimă instanţă şi o concretizare a raportului în discuţie. Dealtminteri, contopirea celor două noţiuni într-o sintagmă devenită uzuală, *proces instructiv-educativ*, exprimă limpede şi sintetic această obligatorie interferenţă.

Foarte mulţi dascăli din domeniul sportului o interpretează exact şi ţin seamă de ea în activitatea pe care o desfăşoară, ştiind că, în acest fel, tot ceea ce se ostenesc să clădească nu se va nărui într-o bună zi. Şi sînt tineri care, ei înşişi preocupaţi de viitorul lor sportiv şi profesional, nu se abat cu nimic de la îndrumările şi sfaturile educatorilor lor, le solicită adesea sprijinul în momente de cumpănă. Perfecta îmbinare de către dascăli a laturilor instructivă şi educativă, dar şi deplina comunicabilitate între aceştia şi elevii lor constituie fundamentul obţinerii celor mai bune roade îngăduite de calităţile naturale ale fiecăruia dintre sportivi.

Dar, deşi îndeobşte cunoscută influenţa — de cele mai multe ori hotărîtoare — pe care latura educativă o exercită asupra pregătirii tehnice, cadrele de specialitate: antrenori, profesori de educaţie fizică, instructori şi activişti din asociaţii şi cluburi sportive îi acordă adesea o atenţie infimă, reducîndu-i sfera la punctualitate, la respectarea indicaţiilor privitoare la antrenamente. Abia atunci cînd îşi dau seama de o schimbare bruscă în viaţa acestora, în conduita lor, în atitudinea faţă de pregătire, de muncă, abia atunci cînd descoperă că sportivii au apucat pe un drum lăturalnic, cu repercusiuni grave, uneori ireparabile, asupra viitorului lor sportiv, abia atunci educatorii se întreabă ce s-a întîmplat. Şi, în unele cazuri, nici măcar nu se gîndesc la propria culpă, aceea de a fi participat la devierea sportivului de la drumul cel bun printr-o vinovată... inactivitate pe plan educativ! Cît de trist este, totuşi, să constaţi că tineri din lumea sportului, purtînd harul viitorilor mari campioni, îşi întrerup prematur drumul hărăzit din pricina unor alunecări spre fapte cu nuanţe penale!

Documentele de partid referitoare la activitatea sportivă precizează clar rolul şi locul pe care trebuie să-l deţină munca de educaţie în contextul pregătirii generale a tineretului sportiv. Le-au pătruns, oare, toţi educatorii adevăratul sens?

Aurelian BREBEANU

O REDRESARE MULT AŞTEPTATĂ

În viaţa unui vrednic şi apreciat antrenor, *prof. Nicolae Vizitiu*, între ieri şi azi a intervenit, aproape pe nesimţite, o nedorită schimbare. *Ieri* însemnînd victorii în lanţ, ale echipei sale de rugby, cea care reprezintă culorile Clubului sportiv şcolar din Bucureşti, de 9 ori campioană de juniori a ţării; *azi* echivalînd cu un controversat loc 4, după două eşecuri la scoruri inadmisibil de severe: 4—20 cu Şcoala sportivă nr. 2 Bucureşti şi 9—19 cu Farul Constanţa...

Ce a determinat aceşti paşi înapoi ai tinerilor rugbyşti pregătiţi de antrenorul sus-amintit? În principal, aşa cum, de altfel, a ţinut să ne mărturisească (nu fără o oarecare jenă), un început de blazare. Sună desigur straniu o asemenea afirmaţie venită din partea unui tehnician în plină vigoare, cu mari calităţi, cu o recunoscută capacitate organizatorică şi putere de muncă, cu rezultate care i-au creat o „carte de vizită" de invidiat, pînă nu de mult. Într-adevăr, să nu uităm că prof. Vizitiu s-a aflat la cîrma echipei de juniori a României, campioană continentală, că împreună cu un alt apreciat antrenor, prof. Cornel Munteanu, el a plămădit multe talente şi le-a asigurat promovarea în formaţii din primul eşalon al seniorilor. De bună seamă că asemenea performanţe trebuiau să-l angajeze şi mai ferm în activitatea instructiv-educativă.

Este neîndoielnic însă faptul că, după şirul de succese din anii precedenţi, în activitatea prof. Vizitiu a intervenit o oarecare tendinţă de comoditate şi de infatuare. Încă din ianuarie, după cum se semnalează într-un raport al conducerii clubului, s-au constatat unele scăderi în procesul de antrenament condus de acest antrenor. Ar fi fost de dorit ca lucrurile să se schimbe, să ia o turnură pozitivă, să apară un reviriment. Nu s-a întîmplat aşa. Iar rezultatul s-a văzut limpede: cu toate că prof. Vizitiu a anticipat, în toamnă, la startul ediţiei 1974/75 a campionatului de juniori că se va menţine în bătălia pentru locurile 1—2, pronosticul său nu s-a adeverit.

Au apărut totodată şi cîteva semne care denotă o lipsă de fermitate şi de ţinută pedagogică vizavi de elevii săi, lucru care nu-i era caracteristic: a tolerat ca unii dintre jucători să fumeze şi, apoi, la rugămintea unor sportivi a admis, cum recunoaşte singur, să includă băuturi alcoolice (fie acestea chiar cîteva sticle de... nevinovată bere) în meniul stabilit. Să recunoaştem deschis: pentru nişte tineri, pentru sportivi în plină formare, comportarea antrenorului, maniera sa de „înţelegere", nu constituie un bun exemplu.

Au apărut în acelaşi timp fricţiuni între antrenor şi conducerea clubului. Omul disciplinat, exigent cu el însuşi care era cîndva prof. Vizitiu a devenit agresiv, necontrolat în limbaj.

Se înţelege că debusolarea morală a acestui antrenor (care a necesitat şi un avertisment din partea Consiliului Municipal Bucureşti pentru Educaţie Fizică şi Sport, pentru slaba activitate instructiv-educativă în cadrul secţiei de rugby a Clubului sportiv şcolar) poate fi remediată. Acest lucru depinde numai de el! Şi va fi posibil, dacă analizîndu-şi lucid slăbiciunile, prof. Nicolae Vizitiu va redeveni cel care a fost dintotdeauna: un tehnician cu o apreciabilă capacitate profesională, un entuziast propagator al rugbyului (sport pe care îl îndrăgeşte din anii copilăriei), dar şi un exigent pedagog.

Tiberiu STAMA

SĂ FII BUN SPORTIV, N-AJUNGE. TREBUIE SĂ FII ŞI OM RESPECTAT!

...Purtăm o discuţie cu tovarăşul **Emilian Pirvu**, şeful atelierului aparate speciale de precizie de la **Întreprinderea de mecanică fină** din Capitală, vicepreşedinte al asociaţiei sportive „Mecanică fină".

— Conduceţi o secţie în care, după cum am aflat, lucrează toţi fotbaliştii echipei întreprinderii. Cum se explică această prezenţă?

— **În urmă cu doi ani aveam o echipă care „se zbătea" undeva în campionatul de sector. Rezultatele erau slabe, fotbaliştii făceau pe vedetele şi nimeni nu era mulţumit de „reprezentanţii noştri". Ne-am gîndit atunci la o serie de acţiuni care să ducă la redresarea echipei. Şi una dintre ele a fost aceea de a concentra întreaga echipă într-o secţie. Pentru a califica toţi jucătorii, pentru a ne putea ocupa mai atent de educarea lor...**

Din povestirea tovarăşului Pîrvu (fost jucător de fotbal în echipa întreprinderii) reţinem că, în urmă cu doi ani — dată fiind situaţia amintită — organizaţia de partid a convocat o şedinţă, în care atît echipa cît şi conducătorii ei au fost criticaţi, arătîndu-li-se că nimeni nu este de acord cu ceea ce se întîmpla. **„Este în joc, la urma urmelor, prestigiul întreprinderii noastre"** — s-a spus atunci. Au urmat întîlniri cu sportivii, discuţii organizate între susţinătorii din uzină şi fotbalişti, s-au făcut propuneri. Ca un leit-motiv apărea ideea: **dorim să avem sportivi buni, dar nu numai atît. Fiecare trebuie să fie mai întîi un om de nădejde, meseriaş bun, să se bucure de stima şi preţuirea celor din jur.**

În acea perioadă s-a hotărît ca toţi membrii echipei de fotbal să lucreze într-o singură secţie, iar muncii educative în rîndul acestora să i se acorde o foarte mare importanţă. Întreprinderea voia — o spuseseră atîţia — sportivi demni de respect.

— Şi ce s-a întîmplat în continuare? întrebăm. Ce rezultate s-au obţinut?

— **Fără îndoială a fost greu, uneori foarte greu. Mentalitatea greşită că „a juca mingea pe bocanc" este de-ajuns pentru a te chivernisi, ne-a dat şi nouă destule probleme. Fane Costea, cînd a auzit că nu poate juca fotbal decît dacă se înscrie şi la şcoala de calificare, a dat bir cu fugiţii, ajungînd pînă la Botoşani. Dar s-a întors. Azi, este ajustor şi se integrează bine în colectiv. La fel Mielu Feştchiu, junior talentat care tot făcea curte unei echipe din Lehliu, şi mai puţin muncii. Azi, e frezor şi putem spune despre el că este unul dintre oamenii foarte serioşi. Sau Paraschiv Stan, devenit om de bază în producţie, în echipă.**

Munca educativă, în rîndul echipei de fotbal (susţinută de către Biroul organizaţiei de partid, organizaţia U.T.C. şi sindicat, de însăşi conducerea întreprinderii) a dus, firesc, la rezultate foarte bune. Astăzi, despre sportivii din această formaţie se spune: **„Sîntem mîndri de ei. Sînt sportivi apreciaţi, buni meseriaşi, oameni respectaţi la locul de muncă şi pe teren".** Alături de cei la care ne-am referit se mai evidenţiază, pe plan profesional şi sportiv, ajustorii **Gh. Iancu, Mircea Ion, Tudor Stoiciu** („inima echipei", golgeterul seriei, un om despre care se spune că munceşte în producţie cît trei), **Mircea Ion**, căpitanul (fratele lui Ion Ion de la Steaua), strungarul **Dumitru Voicu ş.a.** Înainte de a pleca din întreprindere i-am pus lui **Octavian Ţapu** (antrenorul, de care ni s-a vorbit, de asemenea, elogios: **„Este muncitor gravor la noi. Bun tehnician sportiv şi cu simţ pedagogic")** următoarea întrebare: **„Ce a realizat echipa dumneavoastră în ultimii doi ani?"** Şi răspunsul a fost mai mult decît edificator:

— În tot acest răstimp am avut, pe terenul de joc, o singură abatere soldată cu o suspendare de o etapă, pentru o simplă altercaţie. Urmarea a fost că din „sector" am promovat în „promoţie", iar în această vară în categoria „onoare". Am terminat întrecerea cu 4 puncte avans faţă de Medicina, cu un golaveraj de... plus aproape 50.

Modesto FERRARINI

DIAMANT NEŞLEFUIT

Cu vreo 15 ani în urmă, în sala de box a „Tînărului dinamovist" s-a prezentat un băieţel vioi, zburdalnic. Voia să devină „boxer" la Dinamo. Numele lui? Sandu Mihalcea. *Antrenorul* Eugen Füresz *l-a primit printre elevii săi. După o scurtă perioadă, apreciatul tehnician a întrevăzut în tînărul său elev o mare speranţă pentru boxul românesc. În consecinţă, antrenamentele au sporit în intensitate. Curînd au venit primele meciuri şi primele succese. Tînărul sportiv promitea şi se ţinea de treabă. Titlurile de campion naţional de juniori aveau să încununeze eforturile talentatului pugilist şi ale antrenorului său, să confirme speranţele puse în Sandu Mihalcea. Este promovat în lotul reprezentativ cu care face deplasări peste hotare. Este trecut în secţia „mare", unde lucrează cu antrenorii emeriţi* Constantin Nour *şi* Titi Dumitrescu. *Devine un boxer cunoscut, posedă lovituri extrem de puternice şi este temut în orice partidă. Dar, succesele par să-i dea o prea mare doză de îngîmfare. Prieteni de ocazie îl invită tot mai des la o „bere". Apoi fumatul intră în obişnuinţă. La antrenamente, din ce în ce mai pretenţioase, participă fără entuziasm. A început să devină irascibil, nereceptiv la sfaturile antrenorilor. Şi decăderea se declanşează. Clubul Dinamo încearcă totul pentru a-l aduce pe adevăratul drum. Discuţiile purtate cu preşedintele clubului, cu antrenorii săi lăsau impresia că totul va reveni la normal. Pînă la urmă, însă, „prietenii" au avut o influenţă mai mare. În această situaţie, este exclus din secţie. Un an dispare din lumea boxului. S-a apucat să joace fotbal. A revenit la box... Antrenorul emerit* Ion Stoianovici *şi clubul Metalul Bucureşti fac o ultimă încercare pentru recuperarea lui* Sandu Mihalcea. *Îl cooptează în secţie, îl înscriu în competiţii, chiar la „Centura de aur" (ediţia din acest an), dar Mihalcea a rămas doar omul promisiunilor. Abaterile de la disciplină, lipsa de la antrenamente, viaţa nesportivă definiseau atitudinea sa. Din speranţa boxului de acum 10 ani nu a mai rămas nimic. În ciuda tuturor eforturilor, diamantul nu a putut fi şlefuit şi tot ce a fost bun în el s-a trosit.*

A urmat excluderea şi de la Metalul. Boxul, despre care Mihalcea spunea că înseamnă viaţa lui, este, se pare, doar o amintire.

A uitat oare Sandu Mihalcea aplauzele susporterilor, a uitat cuvintele şi încurajările antrenorilor, a uitat răsunetul victoriilor realizate, şi-a uitat colegii de echipă naţională ce se mîndreau în orice moment cu titlul de sportiv fruntaş? La timpul potrivit am scris numai cuvinte bune despre fostul boxer Sandu Mihalcea. Cronicarul încearcă acum regretul că elogiile ce i le-a adus, cîndva, nu au fost înţelese de un tînăr ce ar fi putut urca cele mai înalte trepte în sportul atît de frumos care este boxul.

Păcat de caratele diamantului ce nu a putut fi şlefuit.

I. PAUL

alb Şi negru

● **REVENIRE ÎNCUNUNATĂ CU LAURI.** Cu doi ani în urmă, cunoscutul luptător la „libere", Petre Poalelungi, a abandonat activitatea competiţională. Dar sportul îndrăgit, pe care l-a practicat ani în şir şi care i-a adus nenumărate satisfacţii, avea să-l recheme pe luptător în arenă. Şi, la chemarea sa, Poalelungi nu a rezistat. La 34 de ani, el a urcat din nou pe saltea. Pregătindu-se cu aceeaşi sîrguinţă şi seriozitate ca în trecut, „veteranul" a luat parte şi la ediţia din acest an a campionatului, încheiată cu cîteva timp în urmă. În faţa publicului gălăţean, Poalelungi avea să demonstreze încă o dată clasa sa, întrecîndu-şi clar toţi adversarii şi obţinînd laurii învingătorului. În acest fel, el a dat un convingător exemplu de dăruire faţă de sport, de muncă conştiincioasă, de tenacitate şi perseverenţă. Un exemplu binevenit şi, sperăm, folositor pentru mai tinerii săi parteneri, dar şi pentru toţi ceilalţi sportivi.

● **INDIFERENTĂ?** În penultima etapă a campionatului Diviziei A de rugby, jucătorul Anton Ciocan (Gloria) a fost eliminat de pe teren. Fără a fi observat de arbitru, el a reintrat în joc, împiedicînd, în faza imediat următoare, realizarea unei încercări de către rugbyştii de la Constructorul Buzău. Urmarea? Contestaţii, anchetă, şedinţă de analiză, rejucarea meciului. Într-un cuvînt: timp pierdut inutil de mai mulţi oameni, cheltuieli suplimentare. Amintind că sportivul menţionat a mai figurat pe „ordinea de zi" a şedinţelor comisiei de disciplină, ar fi fost cazul ca clubul să intervină hotărît. Dar, pînă acum, nu am fost informaţi de măsurile luate. Aşteptăm...

● **CURSĂ CONTRACRONOMETRU.** Printre sportivii ale căror gînduri se îndreaptă spre Olimpiada de la Montreal se află şi cicliştii **Vasile Teodor** şi **Mircea Rămoşcanu.** „Îndrumaţi de antrenorul emerit Nicolae Voicu — ne spunea secretarul general al federaţiei de specialitate, Tr. Dinuţ — cei doi ciclişti se remarcă printr-o comportare fără repros, prin voinţă, prin străduinţi deosebite în pregătire, ceea ce ne face să privim cu încredere viitoarele lor evoluţii".

● **DELĂSARE.** Şi la ultima ediţie a campionatului de pentatlon modern, componenţii echipei C.S.U. Tg. Mureş au arătat că dispun de calităţi, dar sînt lipsiţi de pregătire corespunzătoare. „Este un exemplu tipic de dezinteres din partea clubului faţă de munca sportivilor secţiei — ne-a spus antrenorul lotului naţional, Gheorghe Tomiuc — ale căror străduinţi personale nu sînt suficiente". Lipsa unui antrenor, a unei preocupări mai atente faţă de viitorul acestei grupări unde există elemente bune, ar trebui să dea de gîndit conducerii clubului.

● **DĂRUIRE.** Mariana Suman (C. A. Roman), Natalia Andrei (Universitatea Craiova), Ilie Floroiu (Farul Constanţa), Gheorghe Ghipu (Metalul Bucureşti), Gheorghe Cefan (Steagul roşu Braşov) — iată cinci atleţi care s-au remarcat în arena internaţională ca urmare a muncii serioase şi responsabile la antrenamente, a dăruirii cu care apără culorile naţionale.

● **MĂSURI FERME.** A adopta o atitudine fermă faţă de orice abatere, înseamnă a acţiona în spiritul eticii, a respecta principiile şi normele de conduită. În acest sens se înscriu şi recentele măsuri disciplinare luate împotriva cicliştilor Nicolae Voican şi Viorel Murineanu (Dinamo) — suspendaţi pe doi ani de clubul lor — pentru absenţă de la pregătire şi viaţă nesportivă şi Petre Dolofan (Steaua) — sancţionat cu mustrare, urmînd ca la prima abatere să fie suspendat 2 ani — pentru tendinţe de căpătuială.

● **LONGEVITATE.** De peste un deceniu, voleibalista Eugenia Rebac este componentă de bază a reprezentativei naţionale. Membră a echipei Rapid, cu care a cîştigat mai multe titluri de campioană, ea se distinge prin calităţi moral-volitive, care constituie un permanent imbold pentru mai tinerele sale colege.

● **SFATURI IGNORATE.** Au avut condiţii excelente de pregătire şi afirmare în cadrul clubului Dinamo Braşov; au beneficiat de sfaturile competente şi obiective ale antrenorilor, reuşind în scurtă vreme să se afirme în rîndul schiorilor noştri fruntaşi. Dar, Marian Burchi şi Petre Grigore au căzut sub influenţa nefastă a unor sfătuitori rău intenţionaţi şi primii paşi spre o viaţă nesportivă au fost făcuţi. Au urmat o serie de abateri disciplinare. Cei doi au ignorat, însă, intervenţia colegilor şi antrenorilor, persistînd în greşeală şi ajungînd, în cele din urmă, să cadă sub incidenţa legii. Sîntem siguri că s-au făcut eforturi pentru evitarea unui asemenea deznodămînt. Dar, oare, s-a făcut chiar totul?

Emanuel FANTÂNEANU